

ועוברי-אורח נהנו למראה הנשיא המנמנם

הם. הם לא מסוגלים לבטא ח' ורע' כהלכה, ואתה כן." כשפנו חברי הוועד ל- סולידריות עם אוניברסיטת בן-גוריון לפרופסור צבי יע"ב, ראש החוג להיסטוריה כללית באוניברסיטת תל-אביב וביקשו ממנו שיחתום על עצור מה לפתיחת האוניברסיטה, סי"ב רב ואמר: "אתם יודעים למה

אישית. בזמנו, כשחלתה בסרטן, היא קראה רבות על המחיר לה והפכה בקיאה בנושא זה. כשהוכן הסיוור במכון היא ביקשה לכלול בו פגישה עם הפרופסור **ליאון זקם**, מומחיה בעל שם עולמי לחקר ה- סרטן. כשנפגשו השניים ביחידות, דות, התכוון להסביר לה על המחלה באופן כללי ביותר. תוך כדי הסבריו, התברר לו

נעמה ולארי. נבון היה בי- דרכו מרחובות, שם סירר בי- מכן וייצגן, לתערוכתו של האמן **דני קרוואן**, המוצגת במוסיאון תל-אביב. פמליית הנשיא עברה במרכז תל-אביב, וכשירדה אפירה לקנות את הממתקים ניצל נבון את ה- הזדמנות ונימנם. מישהו ש- עבר במקום קרא לחברו: "תר- אה תראה! הנשיא שלנו עייף.

שהוא קשיש מאוד, בעוד ש- מתחרהו על התפקיד, **אורי- אל ליון**, יכול לרוץ אל ה- ימ"חים.

עורכי-הדין **בן-ציון בייעאר**, שניהל את האירור- עים הספורטיביים בכנס, "הז- מין" את עורכי-הדין לתחרות כדורגל בין נבחרת עורכי-הדין ובין מה שהוא כינה, "נבחרת ערב", בהתייחסו לעובדי-המ- לון, שרובם ככולם הם ערי- בים, תושבי האיזור.

הפרופסור **יצחק אני- גלרר**, שהייתה על כישלור- גות רפואיים, הזכיר את המו- נח המישפטי הלטיני, "רס איפ- סה לוקיטור", שפירושו: "ה- דבר מדבר בעד עצמו", והז- סוף: "הרבה שנים היו מכנים אותי כך, והמבין יבין."

אחרי הצבעה שנערכה בין הנוכחים, הסתבר כי הם מעדיפים לדחות את המצאתו של הפרופסור **דויד שר** על חידושים בגינקולוגיה לטובת מישחקי-הכדורסל, שנערך בי- ספרד וששודר בשידור ישיר בטלוויזיה.

נשיא בית-המישפט ה-

לא רק ריצפת טרקלין- הכנסת היתה חלקה מתמיד ביום השלישי שעבר, בטכס חילופיהם של נגידי בנק יש- ראל מרבית הדוברים התחל- קו בלשונם. יושב-ראש הכנ- סת, **מנחם סבידרר**, גלש לפילפול על תורת **שארל- לואי מונטסקייה**, על הפרדת רשויות, וכשהוא פונה למבקר- המדינה החדש, **יצחק טונניק**, הוא אמר שתפקיד המבקר הוא חלק מהרשות המבצעת. המישפטים במקום, ביניהם שופט בית-המישפט העליון ב- דימוס, **אלפרד ויתקין**, גי- חכו בקול רם. טונניק עצמו הרים גבותיו בתמיהה.

סגן-שר-האוצר, **חיים קופמן**, הרעיף שבחים על הנגיד היוצא, **אריאל זפני**, באונוי מחליפו, **משה מנ- דלבוים**, והדגיש שגפיה תרם רבות לכלכלה הבינלאומית. אך מיד הוא תיקן את עצמו: "לכלכלה הלאומית, כמוכן."

גם מנכ"ל בנק לאומי, **ארנסט יפה**, לא חסך שב- חים מגפני, ודיבר עליו בל- שון עבר: "היו לו תכונות

(משמאל) המגלמת את מרי סטיוארט בהצגה בעלת אותו השם, באה לארוחת- ערב שערך השגריר האוסטרי, הד"ר אוטו פליינרט, לשחקן קלאוס-מריה בראנדאו, כוכב הסרט "מפיסטו". כשכנסה זוהר לדירה, קראה לעברה קארין, אשתו של בראנדאו: "הו, הנח אליזבת!" אולם תפקיד זה מגולם על-ידי חנה מרון (באמצע), שבאה למקום לאחר מכן.

זוהר

סקרטיסט מת? כי הוא דיבר יותר מדי!" דיקו-הסטודנטים באור גיברסיטת תל-אביב, **אהרון שרל**, נשאל מדוע אין שיל- טונות האוניברסיטה מתירים הפגנות בשטח הקמפוס. תשר בתו: "אני מאוד בעד דמור קרטית. אילו זה היה תלוי בי, הייתי עושה כל יום הייד פארק על הדשא. אך אין ברירי רה - הציבור לא בשל לכך."

שהיא בקיאה ברזי המחלה, והתפתחה ביניהם שיחה מיק- צועית.

כשפגש נבון בזמר **יצלמה בר** העיר לו שבעוד שעל הבמה הוא מבטא היטב את האותיות ח' ורע', הרי שכאשר הוא מדבר, ההיגוי אצלו משתבש. אמר לו בר: "מה לעשות, האשכנזים קיל- קלו לנו את המיבטא." ענה לו נבון: "אתה קילקלת ולא

שקט, שקט אל תעיר אותי. עייף, המיסכן! עובד קשה." נבון פקח את עיניו וגילה שמשכבו התאסף קהל. הוא פתח את דלת המכונית ויצא ממנה. תוך דקות נוצרה תר- קהלות. אופירה התקשתה לה- זור למכונית, ואנשי-הביטחון התחילו לדחוף את הקהל כדי לאפשר לזוג להמשיך בדרכו. לאופירה היה הביקור במכון וייצמן בעל חשיבות

כריסטינה פליינרט

בתו בת ה-7 של ה- שגריר האוסטרי, מגי- שה כריכים קטנים לאורחים. היא ואחותה הגדולה, אנה בת ה-15, עורו להגיש את האוכל למוזמנים במסיבה לכבוד שחקן הסרט "מפיסטו". שתי בנותיו של השגריר שולטות בפנייה, שפת אמם, גרמנית ובצרפתית, ולומדות בבית-ספר צרפתי בנפו, והגדולה אף יודעת מעט ערבית, משום שהאב כיהן זמן-מה בטריפולי.

מחוזי, **בנימין כהן**, התלונן שהוא מקנא באחד מקודמיו, שתמיד כאשר היה מספר דבר מבדח היתה אשתו פורצת בצ- חוק, אפילו אם היתה יושבת בקצה השני של האולם. הוא ביקש מאשתו לנהוג גם היא כך, אך לא הצליח לשכנעה.

פקקתנועה יצר נושאי- המדינה, **יצחק נבון**, כאשר התעכב בתחנה המרכזית בתל- אביב, משום שאשתו, **אופי- רה**, רצתה לקנות ממתקים ל-

אופי יוצאות מן הכלל. הגור- כחים באירוע קראו בקול: "הוא עוד חי! הוא עוד חי!" בארוחת-הבוקר בכנס של המכון להשתלמות של עורכי-הדין, שנערך במלון ב- ים-המלחה, אמר עורכי-הדין יצ- חק טונניק, מבקר-המדינה: "אני ארדוף אחרי הימ"חים. ואני אראה להם איך לתחוק טנקים כמו שסרן ורבי-סרן יודעים." היתה זאת תשובתו המרומזת של טונניק לטענה

מישאל בזה עתיקות דיין? לא לשלם!

● **שמואל רכטמן**, ח"כ לשעבר: "המוסיאון צריך לרכוש את זה, כי זה דבר גדול וחשוב. אך שיקנו רק את מה ששייך לה. ושלל יקנה מה שלא רכש. אך שלא יחרימו, כי אם לא עשו זאת עד עכשיו, אז זה נשאר."

● **יודייה בארי**, עורכי-דין, מאנשי במה: "במידה שניתן לקבוע שהרכוש שייך לדיין, השאלה היא כיצד עושים זאת. היועץ המישפטי לממשלה לא עשה או שום דבר בנדון. אם זה שייך למדינה, ונלקח שלא כדין, אז המדינה לא צריכה לשלם. אך איך בודקים זאת?"

● **בתי עצמון**, תלים: "במיקרה בדקתי את הנושא עם אבי איתן מאגני-העתיקות, והוא אמר שמה שכלול להוכיח שהגיע לידי דיין באופן בלתי-חוקי, הם לקחו. כל השאר אי-אפשר להוכיח, בלתי-חוקי, ולא יעשנו חוק, כך שאי-אפשר לומר על העתיקות שהם הגיעו באופן בלתי-חוקי. לכן, מה שחשוב הוא שהמוסיאון הצליח לרכוש את זה."

● **חיים שטננר**, עורכי-דין: "אם יוכח, לפני שהמוסיאון יקנה, שדיין קיבל את האוסף בדרך בלתי-חוקית, הרי שזו אחת השערוריות הגדולות, וגוף ציבורי ירכוש עתיקות שלא כדין. על-פי חוק העתיקות, שהחליף את פקודה ועכשיו חוק, החינוך הזכות לתחרים על אתר את האוסף הנ"ל, בלא לשלם עבורה שחוקה בגינו, שכן העתיקות אינן שונות מכל מחצב אחר שהמדינה זכאית ליטול."

יותר מ-165 מיליון לירות ישראלי מוסיאון ישראל לרחל דיין עבור האוסף הארכיאולוגי שהשאיר בעלה. חלק נכבד ממנו שייך למדינה, משום שהוא לא נקנה כחוק (העולם הזה 2516). אנשים שונים נשאלו, במישאל-בזק של העולם הזה, מה דעתם על כך שאלמנת דיין תקבל סכום כה גדול עבור רכוש, שאחרי בדיקה יתברר שאת רובו אפשר להחרים על-פי החוק, והם השיבו:

● **יגאל ידן**, פרופסור לארכיאולוגיה: "אני לא רוצה להגיב על כך. איני יודע מה קנו ומי קנה."

● **זדמן שובל**, מתלים: "האוסף, עד כמה שידוע לי, מחולק לשלושה חלקים: חלק שנרכש בחנויות, וזה חלק-הארי. חלק שנקנה בחו"ל, וחלק שמתוך שטח ישראל. שאולי לא נקנה; דיין הרי חפר. חלק זה אינו שייך לאוסף, כי אם למדינה. מה שהולך למוסיאון זה אוסף פרטי. הייתי מעדיף שזה יישאר בביתו של דיין, אך זה אינו נתון להחלטתי."

● **רחבעם** ("נגיד") **זאבי** מנכ"ל מוסיאון הארץ: "אני הייתי מבקש שלא להשיב, (א) אינני מכיר את החומר (וב) זה לא קולגיאלי שאחות דיעה על מוסיאונים אחרים."

● **צבי סער**, עורכי-דין: "הוא שדד ארכיאור לוגיה מהמדינה. גרש הרכוש-הגנוב יש להחזיר למדינה, ולא לשלם אותו על כך."
● **מנחם ברושי**, אוצר היכל הספר: "אין לי מידע על כך, כך שלא יכולה להיות לי דיעה בעניין."